

Sygnatura akt XI C 1833/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Małecka

Protokolant: Maryna Adamska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 marca 2016 r. we W.

sprawy z powództwa (...)

przeciwko P. K.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. ustala, że koszty postępowania ponosi strona powodowa.

Sygn. akt XI C 1833/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w L. w pozwie wniesionym dnia 20 lipca 2015 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie domagała się zasądzenia od pozwanego P. K. kwoty 1.205,78 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i przyznania zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że umowa abonencka pomiędzy pozwanym a (...) S.A. została wypowiedziana dnia 31 sierpnia 2012 r. z przyczyn leżących po stronie abonenta. Po zakończeniu umowy abonent jest zobowiązany zwrócić urządzenie dostępowe otrzymane przy zawarciu umowy. Zaniechanie zwrotu urządzenia uważania do obciążenia abonenta opłatami specjalnymi określonymi w umowie i regulaminie usług.

Umową cesji z dnia 22 grudnia 2014 r. (...) S.A. zbył przysługująca mu wierzytelność wobec pozwanego na rzecz strony powodowej.

Strona powodowa podała, że na kwotę dochodzoną pozvem składa się: opłata specjalna z tytułu braku zwrotu karty kodującej w wysokości 300 zł i odsetki naliczane od dnia 30 października 2012 r. do dnia wniesienia pozwu, opłata specjalna za rozwiązanie umowy przed upływem okresu, na jaki została zawarta w wysokości 299 zł wraz z odsetkami naliczonymi od dnia 9 września 2012 r. do dnia wniesienia pozwu, odsetki ustawowe naliczone od dnia cesji do dnia wytoczenia pozwu w wysokości 40,61 zł, opłata specjalna o wartości sprzętu przekazanego abonentowi i niezwróconego po zakończeniu umowy w kwocie 566,17 zł i odsetki od tej kwoty liczone od dnia 31 sierpnia 2012 r. do dnia wniesienia pozwu.

Postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2015 r. sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Pozwana P. K. nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 grudnia 2011 r. P. K. zawarł z (...) umowę o abonament na okres 19 miesięcy. Zgodnie z postanowieniem art. 4 umowy w przypadku rozwiązania umowy z winy abonenta przed upływem 19 miesięcy od dnia jej zawarcia abonent zapłaci operatorowi karę umowną w wysokości 299 zł w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

/dowód: umowa o abonament – k. 13-14/

N podstawie umowy z dnia 16 maja 2014 r. doszło do przejścia spółki(...) przez (...) S.A. w trybie art. 494 § 1 pkt 1 k.s.h.

/dowód: postanowienie Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy z dnia 2.06.2014 r. – k. 15-16/

W dniu 17 grudnia 2014 r. między (...) S.A. z siedzibą w W. a (...) S.A. z siedzibą w L. jako kupującym została zawarta umowa szczegółowa – w wykonaniu umowy ramowej z dnia 29 kwietnia 2010 r., której postanowieniami zostały objęte wierzytelności wskazane na Liście Wierzytelności, stanowiącej załącznik numer 1 do umowy szczegółowej, przy czym (...) S.A. oświadczyła, że stan prawny wierzytelności nie pozostawia wątpliwości. Strony uzgodniły cenę, datę przekazania danych osobowych dłużników, datę rozliczenia i przekazania dokumentów oraz zmianę umowy ramowej.

/dowód: umowa szczegółowa – k. 17-19/

Sporządzono pismo datowane na dzień 26 stycznia 2015 r., w którym (...) S.A. z siedzibą w L. poinformowało P. K. o zmianie wierzyciela, wzywając go do zapłaty kwoty 1.850,76 zł oraz wezwanie do zapłaty dotyczące tej kwoty.

/dowód: 1. informacja o zmianie wierzyciela – k. 20,

2. wezwanie do zapłaty – k. 21./

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się od pozwanego zapłaty należności wynikającej z umowy abonenckiej zawartej z (...) (poprzednika (...) S.A.), powołując się na to, że dochodzona wierzytelność została nabyta przez stronę powodową na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej między (...) S.A. a stroną powodową

W niniejszej sprawie pozwany P. k. nie złożył odpowiedzi na pozew, mimo prawidłowego zawiadomienia na rozprawę nie stawiał się, nie ustosunkował się również do treści żądania pozwu, ani też nie wnosił o rozpoznanie sprawy podczas swojej nieobecności.

Stosownie do treści art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W kontekście treści powołanego przepisu wskazać należy, że po dokonaniu analizy twierdzeń strony powodowej zawartych w pozwie i zestawieniu ich z dowodami przedłożonymi przez stronę powodową sąd uznał, że zaistniały wątpliwości w zakresie legitymacji procesowej czynnej. W takiej sytuacji nie można było przyjąć za prawdziwe twierdzeń strony powodowej przytoczonych w pozwie w tym zakresie.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę

wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Winien został określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia jak również jego przedmiotu. Kodeks cywilny nie posługuje się pojęciem cesji globalnej. W literaturze określając ten rodzaj czynności wskazuje się, że obejmuje ona większość a nawet wszystkie wierzytelności, nawet przyszłe, przysługujące wobec jednego lub kilku dłużników. Nie wzbudza kontrowersji cesja globalna, gdy istniejące wierzytelności zostały dostatecznie oznaczone (tak K. Zagrobelny, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Warszawa 2006, CH BECK, str. 877).

W ocenie sądu strona powodowa nie wykazała, aby nabyła wierzytelność względem pozwanego wynikającą z umowy o abonament, zawartej pomiędzy pozwanym a (...). Na dowód nabycia wierzytelności strona powodowa przedłożyła umowę szczegółową z dnia 17 grudnia 2014 r. Dokument ten nie jest wystarczający do stwierdzenia, czy doszło do skutecznego zawarcia pomiędzy wskazanymi podmiotami umowy cesji oraz co było jej przedmiotem, a tym samym czy jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca względem pozwanej.

W umowie szczegółowej z dnia 17 grudnia 2014 r. strony uzgodniły, że jej przedmiotem będą wierzytelności wskazane w załączniku. Natomiast, co należy podkreślić, umowa szczegółowa nie zawiera zasadniczych podstawień zobowiązująco-rozporządzających, jako że poza określeniem jej przedmiotu nie informuje, jakie są obowiązki stron co do wskazanych ogólnie wierzytelności (których zakres także nie jest sądowi znany, gdyż strona powodowa nie złożyła wykazu wierzytelności i również nie wiadomo, czy wierzytelność wobec pozwanego została objęta omawianą umową). Nie jest wiadomym, jakie podstawienia podjęły strony odnosi przedmiotu umowy. Niewykluczone, że prawa i obowiązki stron określa wspomniana w treści umowy szczegółowej umowa ramowa z dnia 29 kwietnia 2010 r., lecz dokument ten nie został przedstawiony w niniejszej sprawie, co nie pozwala w żaden sposób określić treści porozumienia między (...) S.A. z siedzibą w L. a (...) S.A.

W ocenie sądu zaoferowane przez stronę powodową dowody nie potwierdzają, aby strona powodowa nabyła wierzytelność przeciwko pozwanemu wynikającą z umowy abonenckiej zawartej z poprzednikiem prawnym strony umowy z dnia 17 grudnia 2014 r., to jest (...) S.A. i wstąpiła w miejsce dotychczasowego wierzyciela.

Sąd uznał zatem, iż strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim stronę, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Okoliczność przejścia wierzytelności ściśle określonej na rzecz nabywcy (istnienie legitymacji czynnej) jest okolicznością istotną, którą sąd bierze pod uwagę z urzędu. Obowiązkiem strony powodowej było wykazanie nabycia konkretnej wierzytelności przysługującej wobec pozwanej, czego jednak strona powodowa nie uczyniła. Mając na uwadze powyższe rozważania oraz treść art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana przede wszystkim

wykazać nabycie wierzytelności wobec pozwanej i z tego obowiązku się nie wywiązała, co skutkowało oddaleniem powództwa.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w pkt II wyroku zaocznego nastąpiło na podstawie art. 98 k.p.c.